

BASIN-YAYIN YOLUYLA AİLENİN YIPRANMASINDA VAKIFLARIN ÜSTLENEBİLECEĞİ GÖREVLER

Yrd.Doç.Dr.Ömer Sezai ŞENEL

Aile toplumun temel taşı, ancak ailenin temel taşı çocukların oluşturduğunu unutmamak gerekir. Çocuk ailenin teminatı, aile de toplumun teminatıdır. Eğer çocuklarımız yanlış yönlendirilirse ve onlar kötü alışkanlıklar edinirse önce aile, sonra da toplum, tamiri çok zor olan, zaman ve kaynak harcanmasına neden olan bazı durumlarla karşı karşıya gelinebilir. Bugün toplumumuzun okuma-yazma oranı yaklaşık % 80 olarak belirtiliyor ancak, en çok satan gazetenin çeşitli promosyonlarla; ev, araba çekilişleriyle bile bir milyonu aşmadığı düşünülürse, bu % 80 okur-yazarın, ne okuyup ne yazdıkları da tartışma konusu olur. Kısacası bu % 80 okurun yarısına yakını halen öğrenim gören ilk, orta, lise ve üniversite öğrencilerinden oluşmaktadır. İşte bu okur-yazar genç insanlara hakikaten okuyabilecekleri dökümanlar sağlanmalıdır. Vakıfların, bu konuda vermiş olduğu orta öğrenim yurt imkanları yanında, ucuz kitap ve kaynak sağlama çabası içine girmesi gerekir.

Toplumun teminatı olan aile ve çocuk konusunda yapılan yıpratıcı yayınlar, toplumu oluşturan bireylerin tek tek ilgilenmesi veya önlem almasıyla önlenemez. Örneğin televizyonda yayınlanan bir şiddet filmi ben izlemediğim gibi televizyonu kapatarak çocuğumun da bu şiddet filminden etkilenmesini önleyebilirim. Ancak aynı anda aynı kararı kaç aile verebilir, bu tartışılır. Ancak örgütlü toplumun unsurları olan Demekler, Odalar, Birlikler, Kooperatifler ve Vakıflar hep beraber tavır alırlarsa durum daha değişik olur ve o tür programların yayınlanması da önlenir. Bunu kanunla da yapmak mümkün olur ancak, bunun karşısında medya da "*Basın hürdür sansür edilemez*" silahını kullanacaklardır. Bundan dolayı kanunla bazı programların yayından kaldırılması veya yayın saatinin değiştirilmesi yerine, toplumsal baskı ile bazı programların yayınının kaldırılması, bazı programların da yayın saatinin değiştirilmesi daha uygundur.

Basını, görüntülü ve yazılı basın olarak ikiye ayırabiliriz. Her ikisini de ayrıca ele alacak olursak, yazılı basın bugün, bilimsel yayıncılık ilkelerinden çok aktüel basın anlayışını benimsemiştir. Örneğin hiçbir gazetenin gazete içerisinde çocuk köşeleri oluşturulmamıştır. En çok satan hemen hemen tüm gazetelerde müstahcen fotoğraflar konarak, okuyucunun bilinç altı tahrik edilmektedir. Çocuklar ise cinsel yönden şartlandırılmaktadır. Kuşkusuz bunlar aileyi ve çocukları olumsuz yönde etkilemektedir. Bunların da önlenmesi gerekir.

Vakıfların, özellikle bugünkü konumu itibarıyla ailenin yaşantısı ve onun korunması için çok özel yerleri vardır. Günümüzde birçok kanalla yayın yapan radyo ve televizyon başta olmak üzere, ailenin yıpranması ve özellikle ayrı ayrı yaşamayı özendirilmenin karşısında, reklamı ve kazancı tercih eden basın ve yayın kuruluşlarına karşı örgütlü toplumun içinde yer alan vakıfların, özellikle sesini duyurması ve bu konuda bazı çalışmalar yapması zorunludur.

Bu zorunluluk içerisinde, tarihte çok önemli roller üstlenmiş yoksul çocuklara çeyiz temin etmek, onların evlenmesini sağlamak ve onların geçimine katkıda bulunmak gibi, hatta evlilikte bir espiri unsuru olan leykellere yuva yapıp, onların göç sırasında yaralanmaları halinde yardımcı olmak için bile vakıflar vardır.

Bugünkü sosyal ve ekonomik koşullarda artık vakıflara daha fazla görev düşmektedir. Bunun için de bazı çalışmalarda bulunmak kaçınılmazdır.

Günümüz toplumlarının gelişmesinde, teknolojilerin çok büyük rol oynadıkları bilinen bir gerçektir. Ancak teknolojik gelişmeye paralel diğer bir olumsuz gelişmede akla gelmektedir. Teknolojik kirlilik ve bu kirliliğin getirdiği toplumsal kirlenme. Günümüzde sendikalar, işveren ve bunların kurmuş olduğu demekler, çe-

şitli vasıtalarla ve basın-yayın organlarıyla gerek çevre, gerek toplumsal ahlak kirlenmesi konusunda duygu ve düşüncelerini dile getirdikleri halde, çok büyük bir insan ve maddi güce sahip olan VAKIFLAR, çok büyük bir sessizlik içinde, olayları sadece ve sadece seyretmekle yetinmektedir.

Hemen hemen tüm vakıfların vakıfnamelerinde yer alan milli değerleri koruma, gençleri eğitme ve onların yetişmesine katkıda bulunma, ailenin korunmasını ve mutluluğunu içeren bazı sosyal ve maddi yatırımlar yapma ilkeleri, şartları olduğu halde, bugün Türkçe yayın yapan, yurt düzeyinde 15 TV ve yerel olarak yayın yapan yüzlerce TV ve radyo, tüm boyutlarıyla Türk toplumunun değerlerini ve onun teminatı olan çocukların ahlak ve moral değerlerini yok etmekte, erozyona uğratmaktadır ve biz vakıflar olarak bunları sadece seyretmekle yetinmekteyiz.

Olayı böylece özetledikten sonra , kirlenmenin nasıl olduğunu detayıyla araştırıp, vakıflar olarak bunları nasıl giderebiliriz ve bu bağlamda, devlet içerisinde yer alan bir Genel Müdürlük olarak, hükümete ve topluma nasıl bir olumlu mesaj verebiliriz, bunun araştırılıp yöntemlerinin belirlenmesi gerekir. Çalışmam bu yönde gelececek olumlu ve olumsuz tespitlerle, olumlu yönde yapılacak önerilerle sona erecektir.

I- GÖRÜNTÜLÜ BASIN TELEVİZYON YOLUYLA AİLENİN YIPRANMASI:

Bugün her ailede küçük, büyük, renkli veya siyah-beyaz televizyon mutlaka bulunmaktadır. Öncelikle programları izleyici grupları altında incelemek gerekir.

1. Büyüklere ve küçüklere yönelik sabah kuşak programları:

Bu programlar, sabah kuşağında yayınlanan, özellikle ev hanımlarına yönelik programlar olup, genellikle yemek tarifleri, meslek incelemeleri ve sohbet programları olup, izleyicinin katılımını sağlayacak telefon numaralarıyla ev hanımlarının sorunlarına ağırlık veriliyormuş imajı yaratılmaktadır. Televizyon kanalları içerisinde sadece TRT, uzman kişilerden yararlandığı halde, diğer özel televizyonların çoğu sadece sanatçı veya gençlerin popüler gördüğü kişilerden yararlanarak, programlarını yürütebiliyorlar. Ancak ne yolla veya nasıl olursa olsun gençlerin vakitlerini, ev hanımlarının evde yapacağı ev işlerini engelleyip, artı telefon ve faks çekirmek suretiyle aile reisinin bütçesini zarara sokmaktadır. Burada amaç, programa kişiyi ilgilendirip, reklam almada ana unsur olan seyredilme oranını yükseltmektir. Sonuç olarak ailede hem maddi, hem de manevi kayıp meydana getirmektedir.

Sabahları yayınlanan bir diğer kuşak ta çocuk programlarıdır ki, bunların çoğunluğu hayal mahsülü, çocuklara kültür ve bilgi olarak herhangi bir şey vermeyen programlardır. Onları derslerinden alıkoyan , tembelliğe iten içeriksiz ve onları olmadık hayal âlemlerine götüren programlar olduğu gibi, program aralarında empoze edilen reklamlarla da onların tüketme duyguları körtüklenerek, hiçbir besin değeri olmayan tüketim malları pazarlaması yapılıyor ve ayrıca 900'lü hatlarla da bir anlamda kumar sayılacak çekiliş ve kuralara teşvik edilerek, ahlak değerleri yıpratılmaktadır. Bütün bu olanlara bazı duyarlı insanlar, televizyonunu kapatarak engel olabiliyor ancak, büyük bir çoğunluk, televizyonlar tarafından sabah başlatılan bu aileyi yoketme hareketına sadece seyirci kalmaktadır.

2. Öğlen Programları:

Bu programların çoğunluğunu, eski Türk filmleri ve diziler oluşturmaktadır. Bu programlar, tüm televizyon programları arasında en az maliyetle gerçekleştirilen, bir anlamda konserve programlardır.

3. Akşam Programları:

Aile bireylerinin yavaş yavaş bir araya gelmeye başladığı akşam saatlerinde başlayan programların içeriği konusunda bakın yazar Atilla Dorsay neler söylüyor. Sayın Dorsay bunu hem de iki yıl önce 1 Kasım 1992'de söylüyor. "*Kamuya açık kanallarda ve erken saatlerde, erotik filmlerin yayınlanmasını doğru bulmuyorum. Ancak bazan kızdığım için çocuklar, hayatın gerçeklerini görsünler diyorum. Ancak bunu, bizimle izlemeleri ve böylece aile ile yüzgöz olmaları da gerekmiyor*"

Bizden çok daha ilerideki sanayi ötesi toplumların kitle iletişim araçlarına koydukları katı kurallar düşüncülecek olursa, konunun buyutları daha iyi anlaşılır.

Normal eğitim düzeyinde bir vatandaşın bile tepki ile karşıladığı bu ucuz, daha çok cinselliğe yönelik, eğitim açısından birşey vermeyen, cehalete özendirilen yayınlar karşısında daha mutaassıp, tutucu insanlar daha sert tepki göstereceklerdir.

Kısacası hergün yaklaşık 15 ulusal, yüzlerce yerel kanal tarafından kan, yangın, felaket haberciliği, duygu sömürsü yapılmakta, bunun aile ve çocuklar açısından tahribatı sürmektedir.

Bir toplumun en zor değişir kavramlarından, en saygı gösterilmesi değerlerinden biri olan ahlak sorununu küçümsememek gerekir. Kafası olumsuz yönde çalışan, kan, gözyaşı, yangın, cinayet, seks ve hayal ürünü görüntüler eşliğinde gelecekte mümkün olmayan zihinsel hastalıklar taşıyan nesiller yetiştirmeyelim.

Yukarıda saydığımız olumsuz koşulların giderilmesinde kuşkusuz Vakıfların rolü ne yönde olabilir diye düşünülebilir.

II- VAKIFLARIN ÜSTLENEBİLECEĞİ ROLLER:

Daha önce de belirttiğim gibi Vakıflar; sendikalar, dernekler, kooperatifler, birlikler, odalar gibi örgütlü kuruluşlardır. Ülkemiz açısından bakıldığında yurt düzeyinde faaliyet gösteren ve amacı toplumun eğitim ve sağlığı için çalışan yüzlerce vakıf bulunmaktadır. Bunların ortak bir eylem planı çerçevesinde üstlenebileceği görevler mutlaka olacaktır. Bu plan çerçevesinde ilk akla gelen öneriler ise şunlar olabilir:

1. Öncelikle bu tür yayın yapan kuruluşların reklam geliri önlenmeli ve daha özenli programlar yapmaları sağlanmalıdır.
2. Vakıfların kasası niteliğini taşıyan T. Vakıflar Bankası bu kuruluşlara reklam vermeyi durdurmalıdır.
3. Geliri iyi durumda olan Vakıflar tarafından vakıf ehli kişilerin görüş ve düşüncelerini yansıtan belgeler yapılarak yayınlanması sağlanmalıdır.
4. Çocuklara yönelik görsel ve işitsel yayınlar yoluyla onların geçmişle bağları güçlendirilmeli ve hayalci, maceraperest ve kültürsüz yetişmelerine engel olunmalıdır.
5. Vakıflar Genel Müdürlüğü, ailenin korunması ve milli değerlere bağlı, sağlıklı nesiller yetiştirmesi için basın-yayın yoluyla programlar düzenleyerek aydınlanmalarını sağlaması gerekir.
6. Ailenin korunmasının 1994 Vakıf Haftası konusu olarak ele alınması bundan sonraki çalışmalarda özendirici rol üstleneceği düşüncesindeyim.

Sonuç olarak, çok büyük bir örgüt yapısına ve kaynağa sahip vakıfların, örgütlü toplumların yapısına uygun olarak, ailenin korunmasında daha etkili olacağı ve bu konuda somut çalışmalar yapması gerektiği inancıyla tebliğimi bitiriyorum. Tüm katılımcılara, dinleyenlere saygılar sunuyorum.

TARTIŞMA

Oturum Başkanı- Efendim, Sayın Ömer Sezai Şenel'e teşekkür ediyoruz. Kendileri, basın-yayımda, son zamanlarda aileyi yıpratıcı yayınların üzerinde durdular ve vakıfların bu konuda ne gibi faydası olabilir, rolü olabilir konusunda öneriler getirdiler.

Yrd.Doç.Dr.Gönül İÇBİLEN (Gazi Üniversitesi Mesleki Eğitim Fakültesi)- Sayın Şenel'in konuşmalarının bazı yerlerine katılmamak mümkün değil, evlat yetiştiren aileler olarak. Ancak, evladınızı ve ailenizi nereye kadar denetim altında tutabilirsiniz, nereye kadar koruyuculuğunuz içinde götürebilirsiniz? İnsanların, tehlikelerden korunabilmeleri için, tehlikeleri de tanımaları lazım. Bunun boyutlarını, çocuğumuzu yetiştirirken verdiğimiz eğitimle sınırlandırabiliriz. Çünkü, bir tek kanal değil, bir tek gazete değil, bir tek radyo değil. Alabildiğine, her düşünceye hitap edebilecek kadar bol kanalın olduğu bir dönemi yaşıyoruz ve tabii ki hepimizin beklentisine cevap veren, belli kültür seviyesini uygulayan belli kanallar var.

Toplumda, sınırlandırmalar daima daha farklı getirilere neden olur. Bu nedenle, ben, sayın arkadaşım bir yönüyle katılırken, bir yönüyle de, böylesi bir açıklamanın yerinde olduğu düşüncesiyle görüşümü dile getirmekte yarar buluyorum.

Prof. Dr. Ercüment KURAN- Tabii bu son konu, çok önemli bir mevzudur. Türkiye'nin geleceğini sağlam esaslara bağlamak için, her şeyden evvel aileyi sağlam tutmamız lazımdır. Türk ailesi hakikaten yıpranıyor, müessese yıpranıyor. Bütün dünyada bu var; Avrupa'da, Amerika'da boşanmaların, çocukların anasız babasız büyümesinin sıkıntıları, ıztırapları yaşanıyor, tedbirleri alınıyor. Bilhassa Batıda, Kilise müessesesi, son derece güzel çalışıyor ve etkili çalışıyor.

Hatırlarsınız, bundan 10-15 sene evvel televizyonda, "Küçük Ev" diye bir program vardı. Burada, mü-kemmel Protestanlık propagandası yapılıyordu. Her programda muhakkak ya bir kilise, ya bir haç, ya bir dinî merasim gösteriliyordu. Ama, öyle sanatkarca yapılmıştı ki, bunu Hıristiyan olmayanlar bile ilgiyle izleyebiliyorlardı. Sanat budur. Hiç belli etmeden propaganda yapmak, gayesine erişmektir.

Buna karşı bakıyorum bizim televizyonlarımıza, bilhassa TRT başladı buna, fakat şimdi başka bir özel televizyon devam ettiriyor. "Bizimkiler" Şimdi Türkiye'de en çok sevilen, en çok beğenilen diziymiş bu. Kusura bakmayın ben tahammül edemiyorum. Çünkü, Türk ailesini yıpratıyor, alaya alarak. Karı-koca arasındaki münasebetler, mütemadiyen ters cevaplar. Baba-kız veyahut da oğlan-anne münasebetleri son derece bozuk. Hatta biraz daha geniş tutayım; kâtipler, sekreterler patronlarına riyakârlık yapıyorlar, kapıdan dinliyorlar. Kapıcı mütemadiyen ev sahiplerinin arkasından laf ediyor, kötü konuşuyor ve bunlar Türk halkı tarafından, Türk milleti tarafından beğeniliyor! Acı olan bu beğenilme meselesi. Yani, bazı değerler yıkılmış.

Buna karşın, bir-iki dinî televizyon var, dini program yapan televizyonlar. İsim söyleyemeyim. Ben takip ediyorum haberleri, bazı programları. Fakat, biraz açık konuşayım, Avrupalılarla, Hıristiyanlarla bizim yaptığımız programları mukayese edince, çok zayıf görüyorum. Yani, psikolojik bakımdan yaklaşmak lazım. Mesela bir şeye, bu budur denmez; psikolojik tepki alırsınız. Daha usulüyle, daha insan psikolojisine dayanarak, müslümanlığın şeklinin değil de ruhunun, ailenin saygı üzerine kurulmuş olmasının, çocukların iyi yetiştirilmesinin, bazı manevi değerlerinin aşılmasının, bu gibi konuların hakikaten televizyonlarda yer alması lazım.

Bir de, sık sık İstanbul'a veya başka yerlere gidiyorum otobüsle, tahammül edemediğim bir şey, filmler. İsim vermeyeyim, biliyorsunuz bazı tanınmış, popüler sanatçıların, bu kadar bayağı konuşmaları, küfürleri, açık saçık sözleri... Bütün bunlara, bakıyorum hanımefendiler, beyefendiler gülüyorlar. Ben üzülüyorum. Demek ki, hicap perdesi yıkılmış; çünkü, bunlardan hoşlanan bir toplum... Eski ortaoyununda, karagözlere filan vardı; ama, bunları düzeltmemiz lazımdı. Biz, bunları düzeltmiyoruz, daha da bozuyoruz.

Zannediyorum ki, bugün Türkiye'nin ana meselelerinden bir tanesi, ahlaki değerlerin korunması. Bu ahlaki değerler konusunda vakıflara da büyük görev düşüyor. Yalnız, Vakıflar Genel Müdürlüğüne değil, diğer ahlaki vakıflarımıza ve basınımıza.

Bir hikâyeye aktarayım Türkiye'nin faciasını. Amerika'da Stanford'da bir üniversite var. Enstitü for War and Peace diye; yani, Savaş ve Barış Araştırmaları Enstitüsü. Dünya çapında bir enstitüdür ve Türkiye'de bulunmayan millî mücadelenin gazeteleri orada vardır, fotokopileriyle ve asıllarıyla. İnkılap tarihi araştırması yapacak olanların oraya gitmesi lazım, bizde yok o gazeteler, orada var. Oraya bütün dünyadan gazeteler geliyor, takip ediyorlar bilim adamları. Türkiye'den hiç gazete gelmiyor. Türkiye'nin en ciddi gazetelerinden bir tanesine abone olalım demişler, Türk Dışişlerine sormuşlar, bir gazete teklif edilmiş ve bu gazete gelmeye başlamış. Fakat, altı ay sonra bakmışlar, malum bizim renkli basın, mütemadiyen çıplak kadın resimleri, pornografik haberler, cinayet haberleri... Türkiye'nin en ciddi gazetesi bu mu diye sormuşlar ve aboneliği iptal etmişler.

Bugün, Türkiye'de çıkan ortanın solunun, aşırı solun Cumhuriyet Gazetesi var, hâlâ bozmuyor. Fikrini beğenmeyebilirsiniz, ben de şahsen beğenmiyorum, ama gazetedir, hâlâ bozmayan bir gazetedir. İkincisi de Zaman Gazetesi. Onun da fikrine tamamiyle katılmıyorum, daha yakınım onlara, onu da söyleyeyim. Bunun dışında ahlaki bozan, promosyon denen bir rezalet... Dünyanın hiçbir ciddi memleketinde, promosyon diye bir rezalet yoktur efendim. Gazete mi satıyorsunuz, deterjan mı, yoksa bir sürü lüzumsuz şeyler mi satıyorsunuz?.. Olmaz böyle şey. Ben, gazete alıyorsam, gazete okumak için alıyorum. Fransa'da, İngiltere'de, Amerika'da böyle ciddi gazetelerin hiçbiri promosyon yapmaz, böyle şey düşünülemez efendim. Gazete, gazete için alınır, hediyesi için alınmaz.

Demek ki, toplumumuzda, aileyle ilgili bu hususlarda biraz daha ciddiyet. Demokrasi, alabildiğine herkesin bildiğini yapması demek değildir. Halka yararlanmak için, memleketin istikbalini kötüye götürececek şeyler yapmak değildir.

Bakın, ben yedi sene yurt dışında yaşadım. Emin olun böyle pornografik filmler, gece saat 10'dan, 11'den evvel yoktur, 11'den sonra serbesttir, bunun heveslileri, gece televizyonlardan seyrederek. Türkiye'de, saat 6'da, 7'de ailece oturup yemek yediğiniz bir sırada bu filmleri seyrediyorsunuz. Basın ahlak kurumu var, çalışmıyor. Yeni bir kurul kuruldu biliyorsunuz; hâlâ yönetmelik çıkarmakla meşguldür. Ama, artık bu işlerin zamanı geldi. Saat 11'den evvel bu tür filmlerin katiyen yayınlanmaması, ailenin korunması lazımdır.

Bu meselelerde, aydınlar olarak bir kampanya açmak lazım, bazı müesseselerin devreye girmesi lazım, Parlamentodan gerekli kanunların çıkarılması lazım ve ailenin, Türk ailesinin muhakkak ki korunması lazım.

Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Ülker GÜZEL- Efendim, ben Sayın Hocamız Ercüment Kuran Beyefendiye teşekkür ediyorum önce, ve sözüme şöyle başlamak istiyorum: Vakıf Haftası ve bugün burada üzerinde konuştuğumuz aile konusu, bir-biriyle nasıl ilgili, birbiriyle nasıl iç içe girdi ve bugün bize bu semineri ve bu güzel konuşmaları yaptırdı diye düşündüm otururken.

Fakat, aslında biz farkında olmadan, Vakıf Haftasının içinde, bugün bir bakanlık olarak bulunan, Kadın Müsteşarlığı, aile bakanlığıyla ilgili konuları, programları zannediyorum dile getirdik. Gerçekten çok güzel oldu ve Sayın Hocamız, çok güzel bir probleme, çok güzel bir yaraya parmak bastılar. Ben, her gün, evde çocuklarımla televizyon seyredirken ve görevim icabı okumam gereken birtakım basını incelerken hicap duyuyorum, üzülüyorum. Sonra da seminerler düzenliyoruz, geliyor buraya, kadının Türk aile sistemindeki yerini anlatıyoruz. Diyoruz ki, kadın büyük bir eğitimcidir, kadın fedakârdır, kadın ailenin direğidir, aile milletin en ufak birimidir; ailedeki, o milleti oluşturan küçük üniteadaki ahlak, o küçük üniteadaki saygı ve prensipler milleti oluşturacaktır. Ailede kadının eğitimi ve yüceliği, o milletin, o devletin yüceliğidir. Ama nerede?.. Bunu muhafaza edebilmek için, bizler çok büyük gayret sarf etmek zorunda kalıyoruz.

Benim en çok özendiğim görevlerden birisi de, gerçekten topluma, basın yoluyla veya televizyon yoluyla hitap edebilecek ve onlara yön verebilecek, toplumun belirli problemlerine parmak basacak programları yapabilmektir. Gerçekten, çok sevdiğim bir meslekti, mümkün olmadı.

Fakat, bugün bakıyoruz, program yapıyorlar televizyonda, pis dedikodular, hiç kimseyi ilgilendirmeyen ve topluma hiçbir şekilde fayda vermeyecek konular. Kim kiminle, kim kiminle?.. Bizi ilgilendirmiyor başkalarının hayatı. Türk Milletinin problemleri var, fakirim var, fukaram var, sakatım var. Bugün yaşama mücadelesi veren, üç kuruş parayla ayakta durmaya çalışan, aileyi geçindirmeye çalışan ve o toplumda ahlaki, tarihi kültürü yaşatmaya çalışan ailelerim var. Bunların problemleri var. Niçin bunlara parmak basılmıyor? Kalkıp, birtakım oyunlarla, birtakım ahlaksız, birtakım seviyesiz, Türk toplumunun ne tarihine, ne geçmişine, ne ahlakına, ne sosyal seviyesine yakışmayan programlar var. Niçin bizi bunlarla oyalıyorlar? Bütün kanallara bakıyorum, her birinde gerek siyasî toplantılar olsun, gerek sosyal birtakım programlar olsun, -şu anda hatırlayamıyorum, programların ismini bile hatırlayamıyorum- ama, şunu çok iyi hatırlıyorum: Bize yakışmıyor, bize hitap etmiyor, benim toplumuma, benim kadınıma, benim çocuğuma, benim erkeğime yakışmıyor.

Onun için, vakıf, gerçekten çok büyük bir müessese, çok güzel bir müessese. Toplum, Türk toplumunu, kurulduğu ilk yıllardan beri, hatta bütün dünya milletlerine örnek olacak şekilde ayakta tutmuş, bugünlere kadar getirmiş. 600 yıllık Osmanlı İmparatorluğu, bununla ayakta durmuş. Harbe gitmişler, önce vakıf gitmiş, hemen otağını kurmuş, çadırını kurmuş, han, hamam yapmış, askerlerinin yiyeceğini, içeceğini, temizliğini garantiye almış, onları öyle harbe göndermiş. Fakir, fukara, sakat çocuklarımıza, aç insanlara kucak açmış. Yani, bu toplumu biz o zamanlar ayakta tutabilecek müesseseleri, dünyaya örnek olacak şekilde kurmuşuz ve biz bu toplumda, bu müesseseleri, o kadar güzel yaşatmış, getirmişiz yıllarca.

Peki, şimdi ne kadar güzel bir müesseseyi niçin yaşatamıyoruz? Niçin bu müessese bugün dejenere oldu? Vakıflar, topluma hayat veren, kültürüyle, tarihiyle sırtında taşıyan kuruluşlar; ne tarafa elimizi atsak, vakıf. Devletin, özellikle eğitim, sağlık ve kültür problemlerine eğilmiş. Hasta çocuklara, fakir insanlara okullar açmış, hastaneler açmış, sağlık ocakları açmış, ilaç parasına kadar düşünmüş.

Peki, böyle bir durumda, biz, bugün, bu XII. Vakıf Haftasında bu problemleri dile getirirken, vakıfların üyeliğinin yanında, aile problemlerimizi oturup bir bir dile getirmek zorunda kaldık.

Dilerim ki, o zamanlar kurulmuş olan bu güzel müessese, bugün bu dejenere edilmiş halinden kurtulsun. Bunun için, bizlerin, ele ele verip, güçlenmemiz gerekiyor. Artık her şeyi devletten beklemeyelim, devletin problemleri o kadar çok ki, bizim bu problemlerimize eğilecek zaman bulamıyor. Televizyonda bile kendi propagandalarından başka bir şey yapamıyorlar. Bu durumda bizim, böyle güzel müesseseleri yaşatabilmemiz, millet olarak, kültürümüzle, tarihimize varlığımızı devam ettirebilmemiz için, el ele vermemiz gerekir. Vakıflar Genel Müdürlüğüne, bu konuda teşekkür ediyorum. Seminerlerle, toplantılarla bu güzel müesseseleri bir araya getirip, buna inanan, gönül veren insanlar, hiç olmazsa, konuşarak deşarj oluyorlar.

Teşekkür ederim efendim.

Dr. İbrahim ATEŞ- Ben, Sayın Ülker Güzel Hanımefendinin çok güzel sözünden esinlenerek, bir hususu dile getirmek için söz aldım.

Biz, bu semineri düzenlemeyi düşündüğümüzde, bu sene Vakıf Haftasında hangi konuyu işleyelim diye oturup tartışırken, Vakıf Haftası Kutlama Komitesindeki arkadaşlarımızla, Sayın Genel Müdür Yardımcımız Ruşen Balta Hanımefendinin Başkanlığında oturup uzun uzadıya tartışık ve bu konuyu tespit ettik. Sayın Genel Müdürlüğümüz de, sağolsun uygun gördüler, güzel, verimli bir çalışma oldu.

Bu arada, bu konuyu Türkiye'deki üniversitelerimizin tümüne duyuralım dedik ve duyurduk. Bu arada, başta duyurulması gereken bir kurum vardı; Aile Kurumu. Aile Kurumuna da bu konuyu resmi yazıyla ilettik, bir konuşmacıyla katılmalarını istedik. Maalesef, üzülererek arz edeyim, olumsuz cevap geldi, katılamayacaklarını bildirdiler. Temenni ederdim, şu anda yazı elimin altında olsaydı, size okumak isterdim. Bir müşahit bile yok bakınız, iki günlük seminerde, Aile Kurumundan bir görevli dahi yoktur. Biz, arkadaşlarımızla programı yaparken üzülererek, Aile Kurumunun olmamasından üzülererek, bu programı bu şekilde bastırmak zorunda kaldık. Onu bilginize arz etmek istedim.

Yrd.Doç.Dr.Sezai ŞENEL- Efendim, öncelikle sayın katılımcılara teşekkür ediyorum.

Hocamız, çok kanal var, bunu denetlemek zor, buna nasıl engel olacaksınız dedi. Ben, kanalların denetlenmesi veya yasaklanması taraftarı değilim. Ben diyorum ki, biz örgütlü bir toplumuz; yani, vakıflar, dernekler, sendikalar, odalar, birlikler, kooperatifler, bunlar örgütlü toplumdur, devlet içerisinde yer alan toplumlardır, bunların belirli merkezleri vardır; bunlar ortak bir karar alırsa, bir baskı unsuru oluşturursa, hiç olmazsa gece saat 11'den sonra yayınlanmasını sağlarlar. Ama öyle değil. Şimdi üst kurula bakıyoruz, üst kurul kanun çıkarır... Nasıl bir kanun çıkarılır; yasaklasın. Onu da hemen basın eline alır; Anayasa diyor ki, "Basın sansür edilemez" Neresi sansür edilemez?.. Özgürlüğümüz var... Hangi özgürlük?.. Onların parmağı bizim gözümüzün içine giriyor; böyle özgürlük olur mu? Biz, onların özgürlüklerine saygı gösteriyoruz.

Ben basın düşmanı falan da değilim. Ben de çocuk yetiştiriyorum. Bakın, bir çocuğun söyledikleri -bir televizyon dergisinden kesmişim- 12 yaşında Burçin Önder, İstanbul'dan yazmış: "*Mezbaha bildiğiniz gibi, hayvanların kesildiği, etrafın kan içinde kaldığı bir yerdir. Beni bu benzetmeyi yapmaya iten olay, televizyonda izlediğim programlar. Ekran karşısına geçtiğimde, gerçekten bu programlardan etkileniyorum. Bunun örneğini de geçtiğimiz günlerde yaşadık, kanlı bir film seyreden üç genç, başka bir arkadaşlarını hedef seçmişler ve öldürmüşlerdir. Bizi, bundan koruyun*" Yani 12 yaşındaki bir çocuk bunu söyleyen.

Diğer taraftan, Prof.Dr.Haluk Yavuzer, psikolog ve aynı zamanda pedagog: "*Çocuğu çocuk olarak görmek, onun çocukluğunu kabul etmek, zekâ ve kişilik özellikleriyle var olan kapasitesi içinde onu değerlendirmek gerekir. Yoksa, onu, büyükleri taklit etsin diye, süsleyip, püsleyip, makyaj yapıp, toplumun karşısına sunmak gerekmez.*" Biz, bunların önlenmesini istiyoruz. Bunları önleyerek, önce ailenin teminatı olan çocuğu, daha sonra da toplumun teminatı olan aileyi belki koruma altına alabiliriz, belki bunlardan koruyabiliriz. Eğer bunu yapmazsak, ileride, en çok para harcamamız, en çok zaman harcamamız gereken şey, bunların düzeltilmesi olacaktır. Zaten kıt kaynaklar içerisinde bunu yapmamız da mümkün değildir. Yani, bu dejenerasyonun önlenmesi lazım diyorum.

Oturum Başkanı- Teşekkür ediyorum.